

ници и *Прозрения* са макротекстове, а не цикли. Никой от тях не би издържал да бъде изследван в качеството си на цикъл - като формация от близки или еднотивни текстове, като група от текстове, подчинени на развитието на един образ или тема. Четирите големи макротекста плюс *Царици на нощта* взаимно се оглеждат в книгата. Това е рефлексът на нарцистичния Автор, който среща чрез собствени текстове различни поетически силуети от литературния процес в една територия, затворена и окръглена, каквато е територията на Книгата. В нея не са важни толкова жестикулациите на твореца, колкото поведението на текстовете и то не само един спрямо друг, но и поведението им към сложния контекст на българската поезия. Кръговото и окръгленото пространство има няколко свои "центъра" между границите *Калиопа* - *Сафо*. Това са: "Овчарска песен" - "Лист отбрулен" - "Нощ" - "Самота" - "Родина" - "Песента на човека". Разбира се това са субективно подбрани центрове. Техните имена със сигурност могат да бъдат и "Заточеници" - "Нощ" - "Песен на песента ми" и т.н.

Но първата редица е емблематична за мистифицирани чрез лични текстове главните поетически посоки: те се редуват така, както се редуват глобално и в българската поезия не по логиката "преди" - "сега". С други думи, редуват се не като принадлежащи на разновремени (в различен хронологичен статус) посоки, а като иманентни за много по-уместната подялба на "стари" и "млади". Вижда се, че тук като че ли се срещат и осмислят двете епистеми (на Пенчо Славейков и на д-р Кръстев), от които Яворов дава превес на втората, за да оформи своя металитературен проект за наратива "българска поезия". Символичното прозиране на тези епистеми в *ПСО* е опит за конструиране на асоциативен модел, на идея (тя е именно мистификацията) за българското литературно пространство. Там, в него, авторът е разнолик, подчинен на различни идеологически императиви и естетски намерения.

Яворов е първият след Пенчо Славейков, който опитва да превърне връзката с песенната традиция в етап на българската поезия, която като генетично друга осъзнава и чете фолклора в литературни категории. Този етап приключва и за двамата около 1902-1903 г.: за Славейков крайна граница е *Българската народна песен*⁵, т.е. метатекстът на културологичния опит, след който насетне са възможни само заглавия като "Сън за щастие"; за Яворов етапът